

— obciążenie Campine całkowitym kosztem niniejszego postępowania i kosztów postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

W zarzucie pierwszym Komisja podnosi, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa ze względu na to, że rozstrzygnął, iż instytucja ta naruszyła art. 266 ust. 1 TFUE, odmawiając uiszczenia na rzecz Campine i Campine Recycling (zwanym dalej łącznie „Campine”) odsetek za zwłokę obliczonych według stopy refinansowania EBC powiększonej o 3,5 %, podczas gdy w dniu 11 grudnia 2019 r. w wykonaniu wyroku Sądu z dnia 7 listopada 2019 r. w sprawie T-240/17 Komisja zwróciła kwotę grzywny, którą Campine zapłaciła tymczasowo w zastosowaniu decyzji ⁽¹⁾ Komisji C(2017) 900 final, z dnia 8 lutego 2017 r. w sprawie AT.40018, w odniesieniu do okresu od dnia płatności tymczasowej do dnia zwrotu kwoty. Na poparcie pierwszego zarzutu odwołania Komisja podnosi:

- i) że Sąd naruszył prawo, orzekając, iż zostały spełnione przesłanki skargi odszkodowawczej (część pierwsza zarzutu pierwszego);
- ii) że Sąd naruszył prawo, błędnie stosując prawo Unii w odniesieniu do odsetek, jakie należy zastosować w celu wykonania wyroków uchylających grzywny w dziedzinie konkurencji lub obniżających ich kwoty (część druga zarzutu pierwszego);
- iii) że Sąd popełnił błąd, uznając, iż Komisja naruszyła art. 266 akapit pierwszy TFUE nie wypłacając odsetek za zwłokę w kwocie, jakiej zażądała Campine (część trzecia zarzutu pierwszego);
- iv) że zaskarżony wyrok jest sprzeczny z orzecznictwem poprzedzającym wydanie wyroku w sprawie Printeos (część czwarta zarzutu pierwszego);
- v) że Sąd popełnił błąd, uznając, iż skutek *ex tunc* wyroków uchylających grzywny w dziedzinie konkurencji wiąże się z powstaniem obowiązku zwrotu grzywien z mocą wsteczną, jeszcze przed ich uchyleniem (piąta część zarzutu pierwszego);
- vi) że Sąd popełnił błąd, orzekając, iż obowiązek zapłaty odsetek za zwłokę od dnia tymczasowej zapłaty grzywny w kwocie obniżonej przez Sąd pozostaje bez wpływu na odstraszający skutek tej grzywny (szósta część zarzutu pierwszego).

Na wypadek, gdyby Trybunał oddalił zarzut pierwszy, Komisja utrzymuje w zarzucie drugim, że Sąd naruszył prawo uznając, iż powinna ona zapłacić odsetki za zwłokę obliczone według stopy refinansowania EBC powiększonej o 3,5 %.

W zarzucie trzecim Komisja podnosi, że Sąd naruszył prawo, uznając, iż była ona zobowiązana do zapłaty odsetek składanych począwszy od dnia częściowego zwrotu grzywny.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji C(2017) 900 final z dnia 8 lutego 2017 r. dotycząca na mocy art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (Sprawa AT.40018 – Recykling akumulatorów samochodowych).

**Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 8 marca 2023 r. w sprawie T-763/21,
SE / Komisja, wniesione w dniu 19 maja 2023 r. przez SE**

(Sprawa C-309/23 P)

(2023/C 252/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: SE (przedstawicielka: L. Levi, avocate)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie wyroku objętego odwołaniem;
- w konsekwencji – uwzględnienie skargi wniesionej w pierwszej instancji przez wnoszącego odwołanie;
- obciążenie Komisji całością kosztów – zarówno postępowania odwoławczego, jak i pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący je podnosi 11 zarzutów.

1. Sąd niesłusznie stwierdził, że zarzuty oparte na naruszeniu art. 2 i 9 Warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej („WZIP”) są niedopuszczalne (pkt 33–36 wyroku).
2. Sąd niesłusznie stwierdził, że stażyści Blue Book należą do jednej z czterech kategorii personelu pracującego dla Komisji Europejskiej (pkt 78 wyroku).
3. Sąd błędnie zakwalifikował dyskryminację jako pośrednią a nie bezpośrednią (pkt 56).
4. Sąd błędnie zastosował prawo (pkt 70,71 i 75 wyroku) uzasadniając dyskryminację pośrednią na podstawie przepisów mających zastosowanie do dyskryminacji bezpośredniej.
5. Sąd nie zastosował odpowiednio wysokiego standardu dowodowego dla uzasadnienia dyskryminacji ze względu na wiek (pkt 62–89 wyroku).
6. Sąd błędnie zastosował prawo przy określaniu zgodnych z prawem celów (62–64 i 65–72 wyroku).
7. Sąd dokonał błędnej interpretacji i zastosowania prawa (pkt 73 wyroku) uznając, że cele są realizowane „w interesie ogólnym”.
8. Sąd błędnie zastosował prawo uznając, że stażyści Blue Book nie byli faworyzowani, ponieważ zaproszenie do składania kandydatur było otwarte również dla innych kategorii personelu (pkt 80, 81 wyroku).
9. Sąd błędnie uznał, że różnica w traktowaniu ze względu na wiek jest proporcjonalna (pkt 84–89 wyroku).
10. Sąd błędnie uznał (pkt 91–96 wyroku), że Dyrekcja Generalna ds. Zasobów Ludzkich i Bezpieczeństwa otrzymała uprawnienie do nałożenia wymogu „maksymalnie 3 lat doświadczenia zawodowego” jako kryterium składania kandydatur.
11. Sąd nie zbadał sprzeczności między, z jednej strony, treścią noty informacyjnej PERS(2018) 38/2, która przewidywała wymóg „maksymalnie 3 lat doświadczenia zawodowego [...] zdobytego w ciągu 5 lat poprzedzających złożenie kandydatury”, a, z drugiej strony, nałożonym przez Dyrekcję Generalną ds. Zasobów Ludzkich i Bezpieczeństwa wymogiem zdobycia ogólnie „maksymalnie 3 lat doświadczenia zawodowego”.

Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 30 marca 2023 r. w sprawie T-567/22, ATPN/Komisja, wniesione w dniu 30 maja 2023 r. przez Association Trinationale de Protection Nucléaire (ATPN)

(Sprawa C-340/23 P)

(2023/C 252/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Association Trinationale de Protection Nucléaire (ATPN) (przedstawiciel: C. Lepage, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska